

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **V. S. C.**
zastoupený advokátem Mgr. Josefem Brožem,
sídlem V Šipce 693/7, Plzeň,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-662/LE-BA01-HA15-2023 ze dne 8. 8. 2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Formulář žádosti o mezinárodní ochranu vyplněný cizincem nemusí být žádostí o mezinárodní ochranu. To je závěr vyslovený Nejvyšším správním soudem. I nyní žalobce vyplnil formulář. Aby bylo možné posoudit jeho právní povahu, krajský soud se zabýval skutkovým srovnáním okolností případu žalobce s okolnostmi dřívějšího případu, kde vyplněný formulář nebyl žádostí. Dále bylo třeba posoudit, zda žalobce uvedl něco

relevantního pro udělení mezinárodní ochrany.

I. Řízení před správním orgánem

2. Žalobce dne 19. 5. 2023 podal formulář žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Následně tuto žádost odůvodnil tím, že chtěl v České republice legálně žít a pracovat. Potřeboval si vydělat peníze na splacení dluhů, které měl ve Vietnamu a na uživení rodiny.
3. Žalovaný žalobcovu žádost podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou, neboť tvrzeným důvodem žádosti žalobce byly pouze ekonomické důvody. Žalobce nesdělil skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo mu hrozila vážná újma podle § 14a zákon o azylu.

II. Řízení před soudem

4. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že primárním důvodem, proč o mezinárodní ochranu požádal, byla důvodná obava o jeho zdraví a bezpečí, jelikož při návratu do Vietnamu nebude moci sehnat zaměstnání, a bude tak uvržen do chudoby. Zároveň mu hrozilo nebezpečí ze strany jeho věřitelů. Žalobce se ocitl v obtížné životní situaci, což uvrhlo na hranici chudoby celou jeho rodinu. Dále žalobce uvedl, že by v České republice chtěl legálně pobývat a vydělávat si peníze pro obživu svou a své rodiny. Žalovaný se měl také důkladněji zabývat tím, zda byly dány důvody pro udělení humanitárního azylu. Nucený návrat do Vietnamu považoval žalobce za nelidský. Přinejmenším však byl dán důvod pro udělení doplňkové ochrany, přičemž efektivní využití ochrany ze strany vietnamských veřejnoprávních orgánů nebyla v jeho případě možná.
5. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že důvodem podání žádosti byly pouze ekonomické důvody žalobce. Žalobce chtěl v České republice pracovat, aby mohl splácet svůj dluh ve Vietnamu a uživit rodinu. Žalobce netvrdil ani žalovaný nezjistil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce byl ve Vietnamu vystaven jednání vykazujícím hrozbu pronásledování nebo hrozící vážné újmy.

Předchozí rozhodnutí soudu ve věci

6. Ve věci soud již rozhodoval rozsudkem č. j. 35 Az 3/2023-18. Jím konstatoval nicotnost rozhodnutí žalovaného. Dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je sice věcně správné (žalobce neuvedl nic relevantního pro udělení mezinárodní ochrany), nicméně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 419/2019-49 ze dne 8. 2. 2021 je třeba zohlednit, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu na standardizovaném formuláři. Z něj neplyne projev vůle podat žádost ve smyslu § 3 zákona o azylu, takže nejde o žádost. Za toho stavu se o neexistující žádosti ani nemělo vést řízení. Pokud se řízení přesto vedlo, jde o řízení ústící ve vydání nicotného rozhodnutí.

Kasační rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

7. Rozsudek č. j. 35 Az 3/2023-18 byl následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 366/2023-34 ze dne 13. 6. 2024.
8. V něm Nejvyšší správní soud implicitně potvrdil závěry rozsudku č. j. 5 Azs 419/2019-49, že z formuláře žádosti o mezinárodní ochranu může neplynout projev vůle hledat v ČR ochranu před pronásledováním či vážnou újmu ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o azylu. Vytkl však krajskému soudu, že se nezabýval srovnatelností skutkových okolností ve věci souzené nyní a věci souzené rozsudkem č. j. 5 Azs 419/2019-49. Teprve pokud by okolnosti byly

srovnatelné, dopadaly by závěry rozsudku č. j. 5 Azs 419/2019-49 i na nyní souzenou věc (srov. zejména odst. 32–34 kasačního rozsudku). Nejvyšší správní soud doslova uvedl (důraz přidán):

bylo pochybením krajského soudu, který nadto neměl k dispozici onen formulář, k němuž se vyjadřoval rozsudek pátého senátu, pokud z něj bez dalšího vyšel. Stěží totiž mohl dovozovat použitelnost v něm vyslovených závěrů i pro účely nynější věci. ... Krajským soudem přijatý závěr z rozsudku pátého senátu bez dalšího dovodit nelze, a byť skutkový základ obou případů byl podobný, řešily se v něm zcela odlišné sporné otázky, než které jsou řešeny v nynější věci. ... A nadto, jak již bylo shora uvedeno, přesné znění daného formuláře nelze z jeho popisu uvedeného v odst. [35] rozsudku pátého senátu seznat. Nelze tudíž ani dovodit, zda závěry, které k formuláři v dané věci vyslovil pátý senát, jsou použitelné i nyní. Byť tedy základ formuláře zjevně byl shodný (v těch částech, o nichž rozsudek pátého senátu výslovně hovoří – viz citace výše), není již jisté, zda byl taktéž, jako v souzené věci, tento formulář vlastnoručně cizincem, žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, vyplněn a podepsán, zda byl také učiněn v jazyce, kterým cizinec hovoří či se dorozumí, a zda okolnosti vyhotovení této žádosti, jakož i následné chování cizince byly identické, jako v nyní řešeném případě. Pouze za těchto předpokladů by bylo možno závěry vyslovené v rozsudku pátého senátu považovat za zcela přenositelné i pro právě posuzovanou věc.

9. Dále pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že z formulářové žádosti o mezinárodní ochranu v nynější věci plyne projev vůle žalobce žádat o mezinárodní ochranu (zejména odst. 24–29, 36 rozsudku).

Rozsah závazného právního názoru

10. Z výše uvedeného plyne, že zdejší soud původně pochybil dvojím způsobem: (1) nezjistil, zda je (jinak platný) názor k formulářovým žádostem o mezinárodní ochranu vyjádřený v prejudikatuře skutkově přenositelný na nynější věc, a zároveň (2) nesprávně posoudil formulářovou žádost v nynější věci.
11. Tyto dva důvody nemohou obstát vedle sebe, neboť z prvního důvodu plyne, že závěry krajského soudu ještě mohou být správné, pokud se potvrdí srovnatelnost, a tím i aplikovatelnost rozsudku č. j. 5 Azs 419/2019-49. Pochybení krajského soudu bylo v tomto ohledu procesní povahy. Druhý důvod oproti tomu nutně přepokládá, že (jinak potvrzený) právní názor rozsudku č. j. 5 Azs 419/2019-49 se na nynější věc neuplatní. Logicky však nemůže nastat situace, kdy se uplatní názor rozsudku č. j. 5 Azs 419/2019-49, tj. že z formuláře žádosti neplyne projev vůle a tento názor byl „zcela přenositelný i pro právě posuzovanou věc“, a zároveň se uplatní názor rozsudku č. j. 4 Azs 366/2023-34, že z formuláře žádosti projev vůle plyne.
12. Krajský soud v Plzni tedy závazný právní názor kasačního rozsudku interpretuje vstřícně tak, aby byl pokud možno uplatnitelný v nejširším možném rozsahu jeho vyjádření: V první řadě je třeba odstranit dřívější procesní pochybení tak, aby bylo zjištěno, zda se na věc po skutkové stránce může uplatnit prejudikatura představovaná rozsudkem č. j. 5 Azs 419/2019-49. Pokud se skutkovou srovnatelnost podaří ověřit, platí (potvrzený) závěr, že žádost žalobce podaná na formuláři není žádostí v právním smyslu, protože z ní neplyne projev vůle cizince. Pokud se nepodaří ověřit skutkovou srovnatelnost, na věc se uplatní jednoznačný závěr rozsudku č. j. 4 Azs 366/2023-34, že žádost žalobce podaná na formuláři je žádostí v právním smyslu (ke skutkově podmíněné vázanosti kasačním rozsudkem srov. také usnesení sp. zn. IV. ÚS 2456/23 ze dne 20. 3. 2024, odst. 24).
13. Pozornost bylo proto třeba zaměřit na to, *zda byl formulář vlastnoručně cizincem vyplněn a*

podepsán, zda byl také učiněn v jazyce, kterým cizinec hovoří či se dorozumí, a zda okolnosti vyhotovení této žádosti, jakož i následné chování cizince byly identické s věcí souzenou rozsudkem č. j. 5 Azs 419/2019-49 (odst. 32, 34 kasačního rozsudku). Tato věc je v základu soudu známa z jeho úřední činnosti, neboť ji u zdejšího soudu pod sp. zn. 17 A 205/2019 vyřizoval stejný samosoudce jako věc nyníjší. Rozsah skutkové shody vyžadovaný kasačním rozsudkem však již přesahuje skutečnosti, které by bylo možno hodnotit jako skutečnosti, jež netřeba dokazovat (§ 121 o. s. ř. ve spoj. s § 64 s. ř. s.).

III. Ústní jednání

14. Ústní jednání se konalo pouze za účelem dokazování srovnatelnosti skutkového stavu v nyníjší věci a skutkového stavu, ze kterého vycházel prejudikát č. j. 5 Azs 419/2019-49. Soud provedl důkazy částí správního spisu sp. zn. OAM-451/LE-BA02-2019 (správní spis ve věci, o níž NSS rozhodoval ve věci sp. zn. 5 Azs 419/2019) a odpovídající částí správního spisu v nyníjší věci.
15. Z formuláře žádosti v nyní souzené věci soud zjistil, že jde o obvyklý formulář vyskytující v převážné většině věcí souzených zdejším soudem. Je ve správním spisu založen na č. l. 21–22 v české a vietnamské jazykové verzi. Obsahuje předtištěné místo pro uvedení místa a data žádosti, označení „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany dle § 3 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění*“, místo pro uvedení jména, příjmení, data a místa narození, státní příslušnosti. Dále obsahuje větu „*Žádám o udělení mezinárodní ochrany v České republice,*“ a místo pro uvedení podpisu cizince a pracovníka správního orgánu. Tento formulář je vyplněn rukou s výjimkou otisku razítka „*Policie ČR, Zařízení pro zajištění cizinců Balková*“ a otisku razítka „*19. 5. 2023*“.
16. Z formuláře žádosti ve věci sp. zn. OAM-451/LE-BA02-2019 (NSS rozhodoval ve věci sp. zn. 5 Azs 419/2019) soud zjistil, že jde o obvyklý formulář vyskytující v převážné většině věcí souzených zdejším soudem. Co do svého předtištěného obsahu se nijak neliší od formuláře žádosti, kterou v nyníjší věci podal žalobce. Je ve správním spisu založen v české a uzbecké jazykové verzi. Obsahuje předtištěné místo pro uvedení místa a data žádosti, označení „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany dle § 3 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění*“, místo pro uvedení jména, příjmení, data a místa narození, státní příslušnosti. Dále obsahuje větu „*Žádám o udělení mezinárodní ochrany v České republice,*“ a místo pro uvedení podpisu cizince a pracovníka správního orgánu. Tento formulář je vyplněn rukou s výjimkou otisku razítka „*16. 10. 2019*“ a toho, že je vyplněno pouze datum narození, nikoliv místo narození.
17. Z výše uvedených skutkových zjištění soud učinil tyto dílčí skutkové závěry:
18. Formulář v nyní souzeném případě a formulář posuzovaný ve věci sp. zn. 5 Azs 419/2019 jsou shodné zcela, nikoliv jen ve svém základu.
19. Z ani jednoho formuláře nelze s jistotou učinit skutkový závěr, že byly vyplněny a vlastnoručně podepsány cizincem-žadatelem o mezinárodní ochranu. Je patrné, že z větší části byly vyplněny ručně, písmo v obou případech neodpovídá obvyklému zápisu latinského písma. Lze tedy přijmout pracovní závěr, že v obou případech byly formuláře vyplněny cizincem, totožnost osoby pisatele však ze samotného písma zjistit nelze. S ohledem na tuto shodu formulářů soud neshledal důvod doplňovat k této otázce dokazování výsledkem obou cizinců, případě, případně odborným vyjádřením z obou písmoznalectví. Oba formuláře se totiž v tomto ohledu *prima vista* nijak neliší.
20. Lze také učinit nepochybný skutkový závěr, že formuláře byly vyplněny nejen v českém

jazyce, ale také v jazyce, kterému ten který cizinec rozuměl. K tomu srov. vyjádření obou cizinců na č. l. 27 *verte* a č. l. 41 správního spisu a č. l. 49 správního spisu ve věci sp. zn. OAM-451/LE-BA02-2019, kde cizinci určili jazyk, kterým se dorozumí.

21. Rozdíly mezi údaji v obou formulářích lze popsat následovně: jeden je psán vietnamsky, druhý uzbecky, což odpovídá jazyku toho kterého cizince. V nynější věci bylo místo vyplnění formuláře vyplněno razítkem, kdežto ve věci sp. zn. OAM-451/LE-BA02-2019 bylo místo vyplněno ručně. V nynější věci žalobce vyplnil i místo narození, kdežto v druhé věci cizinec místo narození nevyplnil. Nad rámec toho se formuláře a jejich vyplnění neliší.
22. Dále soud provedl důkaz poučeními cizinců o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu, neboť formulářovou žádost cizince je třeba chápat právě v kontextu tohoto poučení (srov. odst. 27 kasačního rozsudku č. j. 4 Azs 366/2023-34).
23. Z poučení v nyní souzené věci (č. l. 20 správního spisu) soud zjistil, že jde o obvyklé poučení o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců vyskytující v převážné většině věcí souzených zdejším soudem.
24. Z poučení ve věci sp. zn. OAM-451/LE-BA02-2019 (datováno 13. 10. 2019, ve správním spisu nečíslováno) soud zjistil, že jde o obvyklé poučení vyskytující v převážné většině věcí souzených zdejším soudem. Liší se formou, co do svého obsahu se však nijak neliší od poučení, kterého se v nynější věci dostalo žalobci.
25. Dále soud provedl důkaz žalobou proti rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve věci sp. zn. OAM-451/LE-BA02-2019 (č. l. 106 a násl. odpovídajícího správního spisu).
26. Z výše uvedených jednotlivých skutkových zjištění o obsahu správního spisů v nyní souzené věci a věci, kterou Nejvyšší správní soud posuzoval ve věci sp. zn. 5 Azs 419/2019, učinil krajský soud tento finální **skutkový závěr**:
27. Relevantní listiny jsou prakticky stejného obsahu s výjimkou odlišných osobních údajů, což plyne z toho, že se týkají odlišných osob cizinců. Oba cizinci byli poučeni o možnosti podat žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany a oba cizinci následně vyplnili shodný formulář žádosti „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany dle § 3 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění*“. Tento formulář byl v obou případech vlastnoručně vyplněn a podepsán patrně ze strany cizinců, stalo se tak v jazyce, kterým se cizinci dorozumí. Co se týče okolností vyhotovení žádosti, obě byly vyhotoveny v zařízení pro zajištění cizinců poté, co byli cizinci po zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců standardně poučeni o možnosti podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Následně oba cizinci brojili žalobou proti nepříznivému výroku rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Pouze cizinec ve věci ve věci sp. zn. 5 Azs 419/2019 brojil i proti rozhodnutí o zajištění; nynější žalobce proti zajištění nebrojil, resp. neplyne to ze správního spisu.
28. Skutkový rozdíl mezi nynější věcí a věcí souzenou Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 Azs 419/2019 spočívá pouze v tom, že nynější žalobce nebrojil proti svému zajištění, vyplnil místo svého narození a ve formuláři jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo razítkem vyplněno místo jejího podání.

IV. Posouzení věci

29. Z výše uvedeného skutkového závěru o dílčích rozdílech je třeba učinit právní závěr, že okolnosti vyhotovení žádosti, jakož i následné chování cizince v nynější věci *nebyly*

identické s věcí souzenou rozsudkem č. j. 5 Azs 419/2019-49. Shoda okolností je narušena tím, že nyní žalobce vyplnil místo svého narození, zato nevyplnil místo podání žádosti a nepodal žalobu proti svému zajištění.

30. Skutkově se tedy potvrdil pregnantně vyjádřený názor kasačně závazného rozsudku č. j. 4 Azs 366/2023-34, že zdejší soud mylně vycházel ze srovnatelnosti a přenositelnosti předcházejících právních závěrů vyřčených vůči zdejšímu soudu v jiné věci. Právě z důvodu nedostatečné srovnatelnosti nelze převzít závěr rozsudku č. j. 5 Azs 419/2019-49, že z formuláře s názvem „Žádost o udělení mezinárodní ochrany dle § 3 odst. 1 zákona o azylu“ neplyne projev vůle, z něhož by bylo zřejmé, že cizinec hledá v České republice ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. V nyní věci z tohoto formuláře projev vůle cizince plyne.
31. Nelze pak zcela přehlédnout ani dílčí právní rozdíl, kterému zdejší soud původně nepřikládal váhu: závěr rozsudku č. j. 5 Azs 419/2019-49 o tom, že žádost na formuláři není žádostí, byl učiněn *pro účely posouzení data podání* takové žádosti, nikoliv pro vlastní posouzení toho, zda žádost na formuláři je žádostí (srov. důraz na „*zcela odlišné sporné otázky*“ a „*kontext daného případu*“ v odst. 34 kasačně závazného rozsudku č. j. 4 Azs 366/2023-34).

Posouzení věci samé

32. Protože v nyní věci bylo postaveno najisto, že žalobce projevil vůli hledat v České republice ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu, mohl soud přistoupit k posouzení věci samé.
33. Žaloba není důvodná.
34. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody. Žalobce ve správním řízení uvedl pouze ekonomické důvody, kvůli kterým o mezinárodní ochranu žádal. Žalovaný tak postupoval po právu, když žalobu jako zjevně nedůvodnou zamítl.
35. Rozložením důkazního břemene ve věcech mezinárodní ochrany se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Azs 66/2008-70 ze dne 30. 9. 2008, č. 1749/2009 Sb. NSS. Břemeno tvrzení stíhá žadatele o mezinárodní ochranu. Jistá procesní aktivita je ovšem požadována i po správním orgánu, který by měl v průběhu pohovoru vhodně kladenými otázkami zjistit, zdali žadatelem tvrzené skutečnosti jsou relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany, a tvrzení žadatele podle toho klasifikovat. Břemeno důkazní je oproti tomu rozloženo více mezi žadatele a správní orgán. Primárně je to ale žadatel, který je povinen prokazovat jednotlivá fakta. Správní orgán je ale povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují.
36. Z pohovoru ze dne 7. 6. 2023 vyplývá, že se žalobce ve Vietnamu zadlužil. Koncem roku 2017 ze země vycestoval na Ukrajinu, kde pobýval do června 2022 na základě pracovního víza. Následně byl vlivem války nucen Ukrajinu opustit, odjel do Nizozemska, kde strávil pouze měsíc, poté mu byl udělen výjezdní příkaz. Poté odjel do Německa, kde pobýval do konce dubna 2023. Pár lidí mu poradilo, aby zkusil hledat práci v České republice, kam se následně vydal. Do Vietnamu se nemohl vrátit, neboť nemohl finančně zabezpečit svoji rodinu a splácet tamní dluhy. Z takto tvrzených skutečností učinil žalovaný zcela logický závěr o tom, že žalobce žádal o mezinárodní ochranu čistě z ekonomických důvodů, které

nelze bez přistoupení dalších okolností považovat za azylově relevantní důvody (srov. rozsudky NSS č. j. 3 Azs 20/2003-43 ze dne 30. 10. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54 ze dne 27. 8. 2003, 5 Azs 134/2014-48 ze dne 11. 12. 2015).

37. Žalobce během správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by ve Vietnamu mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu či že by mu hrozila vážná újma podle § 14a téhož zákona. Svou argumentaci v žalobě vztahoval rovněž ke svým ekonomickým problémům ve Vietnamu včetně tamní ekonomické situace. Poprvé však ale uvedl, že mu ve Vietnamu hrozí nebezpečí ze strany jeho věřitelů. Více však své tvrzení nerozvedl, ale na závěr dodal, že v jeho případě byl dán důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
38. Námitka hrozícího nebezpečí ze strany věřitelů žalobce neobstojí, neboť je materiálně opožděná. Článek 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU zavazuje soud ke skutkovému a právnímu posouzení ke dni rozhodnutí soudu, a nikoli ke dni rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle § 75 odst. 1 s. ř. s. S přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU mají krajské soudy ve věcech mezinárodní ochrany přihlížet i ke skutečnostem, které žadatel o mezinárodní ochranu dříve netvrdil. Musí se však jednat o takové skutečnosti, které žadatel o mezinárodní ochranu *nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem* (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 194/2015-32 ze dne 26. 11. 2015, či nález sp. zn. I. ÚS 425/16 ze dne 12. 4. 2016; případně rozsudky NSS č. j. 1 Azs 292/2021-51 ze dne 19. 10. 2021, či č. j. 10 Azs 537/2021-31 ze dne 10. 3. 2022). Stejný závěr pak plyne z částečné implementace tohoto směrnicevého pravidla v § 32 odst. 9 zákona o azylu: významné jsou jen okolnosti, které *nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva*.
39. V nynější věci však námitka tvrzeného strachu ze strany věřitelů žalobce nepředstavuje takovou novou skutečnost, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce během správního řízení uvedl, že má ve Vietnamu dluhy a potřebuje peníze na jejich splacení. Již během pohovoru si musel být vědom toho, zda mu v zemi hrozí nebezpečí od jeho věřitelů. Žalobce však nic neuvedl, ač na potenciální hrozící nebezpečí v zemi původu byl tázan. Námitka tak působí účelově, neboť ji žalobce mohl sdělit při poskytnutí údajů k žádosti dne 25. 5. 2023 či pohovoru dne 7. 6. 2023.
40. Nadto jde-li o hrozící újmu ze strany soukromých osob (žalobce hovořil o věřitelích) jako důvod pro udělení doplňkové ochrany, judikatura správních soudů je ustálena v tom, že je podstatné, zda v zemi původu existuje systém účinné ochrany před takovou újmou. Žadatel se zásadně musí obrátit na orgány země původu, aby mu poskytly ochranu před jednáním soukromých osob, a teprve při její nedostupnosti je možné újmu ze strany soukromých osob považovat za významnou pro rozhodování o mezinárodní ochraně. Subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu. Pokud však informace o zemi původu ukazují opodstatněnost této nedůvěry, nelze po žadateli o mezinárodní ochranu požadovat, aby vyčerpал prostředky vnitrostátní ochrany (srov. např. rozhodnutí NSS č. j. 5 Azs 62/2016-87 ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 172/2018-28 ze dne 17. 1. 2019, č. j. 6 Azs 139/2019-61 ze dne 13. 4. 2021).
41. Nic takového žalobce neprokázal, v žalobě pouze uvedl, že tamní veřejnoprávní orgány mu nepomohou, neboť ty neposkytují nezaměstnaným občanům žádnou pomoc. Ohledně pomoci veřejnoprávních orgánů ve vztahu k možnému nebezpečí ze strany jeho věřitelů, žalobce nic netvrdil.

42. Žalovaný tak vyšel ze správně zjištěného skutkového stavu. Námitka směřující k udělení doplňkové ochrany z důvodu, že by žalobci při návratu do Vietnamu hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání tak není důvodná.
43. Ani námitka žalobce, že se měl žalovaný důkladněji zabývat tím, zda byly dány důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, není důvodná. Žalobce uvedl pouze ekonomické důvody své žádosti, ta tak po právu byla žalovaným zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. V takovém případě správní orgán neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14 b (§ 16 odst. 3 věta první zákona o azylu ve znění do 30. 6. 2023). Žalovaný se proto důvody pro udělení humanitárního azylu nemohl zabývat.

V. Závěr

44. Lze tedy uzavřít, že právní názor vyjádřený v rozsudku č. j. 5 Azs 419/2019-49 ve věci souzené zdejším soudem pod sp. zn. 17 A 205/2019 k formulářové žádosti o udělení mezinárodní ochrany se na nynější věc sp. zn. 35 Az 3/2023 neuplatní, protože dokazováním byla zjištěna pouze srovnatelnost formuláře žádosti, nikoli však shoda skutkového stavu po zohlednění všech okolností.
45. Ve věci samé žalovaný posoudil rozhodné právní otázky správně a jeho rozhodnutí netrpí ani vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.)
46. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Brožovi náleží podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů. O této náhradě *za řízení o žalobě* soud rozhodne samostatným usnesením.
47. O odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů ustanoveného zástupce v řízení o kasační stížnosti Krajský soud v Plzni nerozhodoval. Podle rozhodovací praxe jde totiž o náklady řízení, o nich rozhoduje výlučně Nejvyšší správní soud; toto rozhodnutí tedy krajskému soudu nenáleží (srov. např. rozsudky NSS č. j. 9 Azs 38/2018-34 ze dne 24. 5. 2018, odst. 38; č. j. 9 Azs 182/2018-21 ze dne 10. 10. 2018, odst. 27; č. j. 5 As 159/2021-45 ze dne 9. 1. 2023, odst. 40; č. j. 10 Azs 20/2024-37 ze dne 14. 5. 2024, odst. 25).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Kasační stížnost je nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [srov. nález sp. zn. III. ÚS 926/19 ze dne 2. 7. 2019 (N 129/95 SbNU 66)].

Plzeň 3. října 2024

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce